

Republika Hrvatska
Općinski sud u Splitu
Gundulićeva 27, Split

Poslovni broj: P-3193/2023-24

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, po sutkinji Ivani Jukić, u pravnoj stvari tužitelja Željka Baršića iz Duge Rese, Stara Cesta 34, OIB: 35739752396, kojega zastupa punomoćnik Marko Plavetić, odvjetnik u Karlovcu, protiv tuženika OTP Banke d.d., Domovinskog rata 61, Split, OIB: 52508873833, kojega zastupaju punomoćnici iz Odvjetničkog društva Anić & Anić d.o.o. u Splitu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne rasprave zaključene dana 10. rujna 2026., u nazočnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Nate Ljube i punomoćnika tuženika Dražena Čuljka, na ročištu za objavu odluke, dana 18. rujna 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku OTP Banka d.d., OIB: 52508873833, Ulica Domovinskog rata 61, Split, da tužitelju Željku Baršiću, OIB: 35739752396, Stara cesta 34, Duga Resa, isplati iznos od 1.845,34 EUR sa zateznim kamatama koje na navedeni iznos teku od 13. lipnja 2023., kao dana podnošenja tužbe, do isplate, po stopi koja se do 29. prosinca 2023. određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Za više traženo, preko dosuđenog iznosa od 1.845,34 EUR sa zateznim kamatama tekućima od 13. lipnja 2023. do isplate, do iznosa od 5.562,49 EUR sa zateznim kamatama (za iznos od 3.717,15 EUR sa traženim zateznim kamatama) tužbeni zahtjev se odbija kao neosnovan.

II. Nalaže se tuženiku OTP Banka d.d., OIB: 52508873833, Ulica Domovinskog rata 61, Split, da tužitelju Željku Baršiću, OIB: 35739752396, Stara cesta 34, Duga Resa, naknadi troškove ovog postupka u iznosu od 1.850,00 EUR sa zateznom kamatom koja na navedeni iznos teče od 18. rujna 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Obrazloženje

1. U tužbi podnesenoj ovom sudu dana 13. lipnja 2023. navodi se u bitnome da je tužitelj kao korisnik kredita sa tuženikom kao Kreditorom zaključio Ugovor o kreditu broj 55944/06 u Karlovcu, dana 15. studenoga 2006., na iznos od 56.666,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a za devize važećem na dan plaćanja. Kredit da je ugovoren u valuti CHF uz primjenu promjenjive kamatne stope koju svojom jednostranom odlukom mijenja banka tj. tuženik.

1.2. Odredbe o valutnoj klauzuli za CHF valutu i promjenjivoj kamatnoj stopi sadržane u Ugovoru o kreditu da su nepoštene i nezakonite, odnosno ništetne, jer su protivne odredbama kako Zakona o obveznim odnosima tako i Zakona o zaštiti potrošača, što je već sada općepoznato i nesporno, s obzirom da je navedeno već pravomoćno utvrđeno na kolektivnoj razini za sve kredite sklopljene između 2004. i 2008. u CHF valuti s promjenjivom kamatnom stopom, za koje kredite je banka svojom jednostranom odlukom odredila da može promijeniti, a koji krediti su sklopljeni s jednom od taksativno navedenih banaka.

1.3. Kako je tužitelj sklopio Ugovor o kreditu 2006. godine upravo sa Societe Generale – Splitskom bankom d.d., čiji je pravni sljednik OTP Banka d.d., to se tužitelj radi načela ekonomičnosti postupka na temelju članka 502. c. Zakona o parničnom postupku, poziva na sva pravna i činjenična utvrđenja iz pravomoćne presude Visokog Trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. Dakle, tužitelj predlaže sudu da deklaratornom presudom utvrdi da su odredbe članka 2. i članka 11. Ugovora o kreditu ništetne.

1.4. Valutna klauzula (CHF klauzula) da je ugovorena odredbama ugovora o kreditu, a tužitelj osporava valjanost njenog ugovaranja sukladno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, i Zakona o obveznim odnosima, navodeći da nije bio upozoren od strane tuženika niti mu je obrazložena valutna klauzula i rizici povezani sa ugovaranjem kredita u valuti CHF, odnosno da nije bio kao prosječni potrošač, upozoren da bi ta manja početna stopa u naravi pratila rizik koji postoji kod ugovaranja obveze u valuti CHF u odnosu na ugovaranje u valuti CHF ili HRK. Nadalje, da je u praksi prilikom otplate svakomjesečnih iznosa kredita (anuiteta) pogrešno i protivno ZOO, odredba o valutnoj klauzuli primijenjena na način da se pogoduje banci kreditora, a na njezinu štetu kao korisnika kredita, budući je predmetna klauzula izvor nepravilne zarade (extra profita banke, a na drugoj strani je za tužitelja došlo do enormnog povećanja rate otplate kredita iskazane u kunama), a ne klauzula kojom se banka štiti od deprecijacije domaće valute. Isto tako, da je ugovaranje valutne klauzule protivno članku 81., 82. i 90. Zakona o zaštiti potrošača, s obzirom da se o navedenim

odredbama nije pregovaralo niti su iste bile razumljive tužitelju kao potrošaču, slijedom čega da je nastala znatna neravnoteža između ugovornih stranaka, ovdje tužitelja i tuženika, a prilikom sklapanja ugovora o kreditu, da tuženik nije postupao u dobroj vjeri.

1.5. Nadalje, tužitelj ističe da je ništetna i odredba ugovora o kreditu u kojoj je promjenjivost kamate kao cijene ugovora, prepuštena samo na volju tuženika, obzirom da je kamata cijena, a da je u ugovoru određivanje cijene ostavljeno samo na volju tuženika. Također, da u ovoj pravnoj stvari ima mjesta primjeni odredaba Zakona o zaštiti potrošača, te utvrđenjima o nepoštenim odredbama ugovora o kreditu, prema presudi i rješenju Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., a koji stav je potvrđen i u presudi Visokog trgovačkog suda u Zagrebu broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., tj. u kolektivnom sporu koji je pokrenut od strane Potrošača – Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača, protiv više poslovnih banaka koje posluju u RH, tako i tuženika.

1.6. Tužbeni zahtjev da je utemeljen na ništetnosti odredaba ugovora o kreditu u valuti obveze i o promjenjivoj kamatnoj stopi, prema kojoj se kamatna stopa određuje voljom jedne ugovorne strane (kreditora) kao razlozima djelomične ništetnosti, te na temelju članka 323. st. 1. ZOO, traži da mu tuženik vrati sve iznose koje je primio na temelju ništetnih dijelova odredaba, i to sve iznose uvećane za zatezne kamate sukladno članku 29. st. 2. ZOO, koje teku od dana svake pojedine uplate do dana isplate. Nadalje, tužitelj tvrdi da postoji krivnja tuženika u smislu članka 323. st. 3. ZOO, a time i odgovornost za štetu koju je tužitelj pretrpio.

1.7. Zbog navedenoga, tužitelj je predložio sudu da nakon provedenog postupka donese presudu kojom će naložiti tuženiku da isplati tužitelju iznos od 5.889,74 EUR, koje teku kako je navedeno u petitu, kao i da mu naknadi troškove postupka.

2. U odgovoru na tužbu, podnesenom ovom sudu dana 16. listopada 2023., tuženik osporava osnov i visinu, poriče navode tužbe ukoliko su u protivnosti sa navodima iz odgovora na tužbu, ističe prigovor zastare te predlaže odbiti tužbeni zahtjev, uz osudu tužitelja da mu naknadi troškove postupka.

2.2. Nadalje, tuženik navodi kako tužitelj nema pravni interes za vođenje ove parnice budući da je predmetni kredit, na koji se tuženik poziva, u skladu sa odredbama ZID ZPK („Narodne novine“, broj: 102/15), koji je stupio na snagu 30. rujna 2015., konvertiran u eurski kredit, slijedom čega da su stranke suglasno izmijenile osnovni ugovor i to sa važenjem ex tunc.

2.3. Kada je tužitelj prihvatio ponudu tuženika i konvertirao CHF kredit, da je ugovor o kreditu sa valutnom klauzulom u EUR prestao postojati pravno te kao da ga nikada nije ni bilo, a da je nastao novi ugovorni odnos, tj. ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR sa važenjem ex tunc, dakle kao da je takav bio od samog početka. Stoga da tužitelj nema pravni interes i pravni osnov za vođenje ove parnice jer da je kredit sa valutnom klauzulom u CHF u skladu sa odredbama ZID ZPK konvertiran u eurski kredit, slijedom čega da su stranke suglasno izmijenile osnovni ugovor glede valutne klauzule i promijenjenih kamatnih stopa s važenjem ex tunc, i načina promjene kamatnih stopa nakon provedene konverzije, tako da sporne ugovorne odredbe

suglasnom voljom ugovornih strana više nisu na snazi i da ne proizvode nikakve pravne učinke jer se radi o pravno nepostojećim ugovornim odredbama.

2.4. Samo zato što konverzija kredita djeluje od trenutka sklapanja ugovora o kreditu sa valutnom klauzulom u CHF i to ex tunc i samo zato što je sklapanjem Dodatka br 1 konverzija kredita dosljedno provedena, da je kod tužitelja rezultat ukupnosti svih ovih promjena utvrđena pretplata u iznosu od 24.737,59 kn, koja je u skladu sa odredbom članka 19. c. st. 1. alineja 1. i 2. ZID ZPK i Sporazumom o korištenju pretplate u cijelosti iskorištena, i to za umanjeње 50 % anuiteta nakon konverzije kredita zaključno s danom 10. travnja 2017., i utvrđen je novi iznos glavnice iskazan u valuti EUR.

2.5. Također, da u prilog tome da je tužitelj bio dobro informiran o načinu na koji će se konverzija provesti, da treba navesti činjenicu da je tuženik prije sklapanja Dodatka br 2, dopisom od 9. studenoga 2015. predočio tužitelju sve informacije i objašnjenja o tome što je konverzija, na koji način će se Ugovor o kreditu konvertirati, informativni izračun konverzije, kontakt telefon banke te pregled uplata po originalnom CHF kreditu i simulirani otplatni plan kredita u valuti EUR na dan 30. rujna 2015., iz kojega je vidljiva kako se mijenjala kamatna stopa za vrijeme cijelog otplatnog razdoblja, odnosno na koji će se način mijenjati prihvaćanjem konverzije, i to sve u skladu sa odredbom članka 19. d. ZID ZPK, kojom je propisan postupak informiranja potrošača prije konačnog prihvaćanja konverzije ugovora o kreditu.

2.6. Nadalje, kada je tužitelj svojom voljom prihvatio ponudu tuženika i sklopio dodatak ugovoru o kreditu kojim je konverzija dosljedno provedena, onda se prava i obveze ugovornih stranaka moraju prosuđivati isključivo i jedino u skladu sa sklopljenim Dodatkom br 1 Ugovoru o kreditu, te da je postupak koji je prethodio tome sklapanju Dodatka br 1 proveo u skladu sa odredbama ZID ZPK i da je sklapanjem ugovora konverzija provedena u skladu sa Zakonom, sukladno članku 19. b., po kojemu je položaj potrošača – ovdje tužitelja kao korisnika kredita, izjednačen sa položajem u kojemu bi bio da je od početka koristio kredit sa valutnom klauzulom u EUR.

3. Podneskom zaprimljenim pred ovim sudom dana 5. prosinca 2025., nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja, tužitelj je uredio tužbeni zahtjev u dijelu restitucijskog zahtjeva temeljem ništetnih ugovornih odredbi, i to na isplatu ukupnog iznosa od 5.562,49 EUR sa pripadajućim zateznim kamatama, tekućima kako je navedeno u petitu uređenog tužbenog zahtjeva.

4. Radi utvrđenja spornih, a za ovaj postupak odlučnih činjenica te radi pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja, sud je pročitao cjelokupnu dokumentaciju koja prileži spisu, i to: Ugovor o kreditu broj 55944/06 od 15. studenoga 2006., Ugovor o otvaranju računa, Izračun EKS i oplatni plan za ugovor broj 55944/06, Dodatak broj 1 Ugovora o kreditu broj 55944/06 sa Sporazumom o zasnivanju založnog prava od 15. ožujka 2016., Izračun konverzije i otplatni plan, pregled uplata, Sporazum o podmiri duga nastalog temeljem konverzije kredita vezanom uz CHF valutnu klauzulu.

4.2. Nadalje, izveden je dokaz stranačkim iskazom tužitelja te knjigovodstveno-financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku za financije i računovodstvo Ines Lozić (Centra za vještačenja), koja je u spis predmeta dana 24. studenoga 2025. dostavila pisani nalaz i mišljenje.

5. Punomoćnici stranaka su podnijeli zahtjev za naknadom troškova parničnog postupka.

6. Nakon ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata cjelokupnog provedenog postupka, u skladu s člankom 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., 146/25. ; dalje: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

7. Predmet spora predstavlja restitucijski zahtjev tužitelja za isplatom ukupnog iznosa od 5.562,49 EUR sa pripadajućim zateznim kamatama tekućima na pojedine iznose kako je navedeno u petitu uređenog tužbenog zahtjeva, i to na ime vraćanja stečenog bez osnove temeljem ništetnih ugovornih odredbi Ugovora o kreditu broj 55944/06 od 15. studenoga 2006., zaključenog među strankama, kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula u CHF.

8. Među strankama tijekom postupka nije bilo sporno da je između tužitelja kao korisnika kredita i prednika tuženika kao kreditora, dana 15. studenoga 2006. sklopljen Ugovor o kreditu broj 55944/06, sa sporazumom o osiguranju založnim pravom, s valutnom klauzulom u CHF na iznos od 56.666,00 CHF, u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem deviznom tečaju Hrvatske narodne banke vrijedećem za CHF na dan korištenja kredita, za namjenu kupnje posebnog dijela nekretnine – stana.

8.2. Nije bilo sporno niti da je među strankama dana 15. ožujka 2016. zaključen Dodatak broj 1. Ugovora o kreditu broj 55944/06 sa Sporazumom o osiguranju zasnivanjem založnog prava, temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15.), kojim je izvršena konverzija kredita te je utvrđen iznos preostale glavnice za otplatu na dan 24. ožujka 2016. u iznosu od 22.456,64 EUR, te da je Sporazumom o podmiri duga sklopljenim dana 15. ožujka 2016., utvrđen manjak tužitelja u iznosu od 931,57 EUR.

9. Među strankama je sporno jesu li odredbe navedenog Ugovora o kreditu od 15. studenoga 2006. sadržane u članku 2. i 10. Ugovora, o ugovaranju valutne klauzule u CHF te o promjenjivoj kamatnoj stopi, nepoštene ugovorne odredbe, a što bi ih činilo ništetnim, o čemu ovisi i osnovanost zahtjeva tužitelja za isplatom stečenog bez osnove, i to u visini razlike zbog promjene tečaja CHF i kamatne stope tijekom otplatnog perioda (do konverzije). Sporno je ima li tužitelj, unatoč sklopljenom sporazumu o konverziji, pravo zahtijevati utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu odnosno posljedično ima li isti pravo na isplatu pretplaćenih mjesečnih anuiteta te je li nastupila zastara potraživanja, kao i osnovanost istaknutog prigovora radi prebijanja.

10. U odnosu na sporno pitanje, ima li tužitelj, unatoč sklopljenom sporazumu o konverziji, pravo zahtijevati utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu, upravo je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev-1096/2022 od 8. studenoga 2022., prilikom odgovora na pravno pitanje: "Da li se sklapanjem dodatka ugovoru kojim je izvršena konverzija kredita sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/15 – dalje: ZID ZPK/15) gubi pravo na potraživanja preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu ili korisnik kredita i dalje zadržava pravo

potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu?", zauzeo potvrđan odgovor.

10.2. Dosljedno, u toj je odluci Vrhovni sud Republike Hrvatske zauzeo pravno shvaćanje da se sklapanjem dodatka ugovoru kojim je izvršena konverzija kredita sukladno ZID ZPK/15 ne gubi pravo na potraživanja preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu te korisnik kredita zadržava pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu, ako takva razlika postoji.

10.3. Stoga su neosnovani prigovori te pravna argumentacija tuženika tumačenjem odredbi ZID ZPK/15, da tužitelj nema pravo zahtijevati od suda utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF radi isplate pretplaćenih mjesečnih anuiteta, samo zbog činjenice da je sklopljen sporazum o konverziji, odnosno da ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu više ne egzistiraju, s tim da sud kao prethodno pitanje treba utvrditi jesu li ništetne odredbe u dijelu o švicarskom franku kao valuti uz koju je vezana glavnica (čl. 1. i članak 2. Ugovora), odnosno o ugovaranju promjenjive kamatne stope (članak 10. Ugovora), a potom utvrditi pripada li tužitelju na ime stečenog bez osnove iznos pretplaćenih mjesečnih anuiteta sa osnova ništetnih ugovornih odredbi.

11. Čitanjem Ugovora o kreditu broj 55944/06 sa Sporazumom o osiguranju založnim pravom od 15. studenoga 2006. zaključenog među strankama te saslušanjem tužitelja, sud je utvrdio kao pravnorelevantne slijedeće činjenice:

- da navedenim ugovorom o kreditu banka (tuženik) odobrava korisniku kredita kredit u kunskoj protuvrijednosti od 56.666,00 CHF te da se kredit isplaćuje po srednjem deviznom tečaju Hrvatske narodne banke vrijedećem za CHF na dan korištenja kredita;

- da je riječ o odobrenom stambenom kreditu;

- da je rok otplate 214 mjeseci, a da se kredit otplaćuje prijenosom / uplatom potrebnog iznosa u kunskoj protuvrijednosti određenog korištenjem srednjeg deviznog tečaja Hrvatske narodne banke vrijedećeg za Valutu ugovora;

- da je ugovor o kreditu zaključen na unaprijed pripremljenom tipskom obrascu;

- da je tužitelj u stranačkom iskazu u bitnome naveo da je kredit podigao radi stambenog zbrinjavanja. odnosno kupnje stana prema tadašnjem programu Agencije za promet nekretnina u Dugoj Resi, od koje je upućen na tuženika kao partner banku za taj program. Pristupio je u poslovnici tužene, te je objasnio službenici razloge dolaska, a da je službenica već bila upoznata sa nizom istovjetnih slučajeva kupnje stana, uz napomenu da je naknadno saznao da je većina kupaca digla kredita kod tuženika i to vezano uz valutu CHF. Službenici je naveo iznos koji mu je potreban, a ona mu je prikazala buduće ugovorne odredbe odnosno mjesečni anuitet koji je bio primjeren njegovim primanjima. Predložio je valutu sklapanja ugovora u valuti EUR, međutim da mu je ona odgovorila kako je vezivanje uz valutu CHF povoljnije, uz obrazloženje da je Švicarska neutralna zemlja te da je njezin franak stabilnija valuta od eura, i kako nije podložna promjenama. Prihvatio je ponudu prema načelu "uzmi ili

ostavi", a prije potpisivanja je tek letimično pregledao ugovor i vidio je da je u njemu sadržana odredba sa mjesečnim anuitetom na koji je pristao i prije sklapanja ugovora, uz napomenu da su na prikazanom otplatnom planu prvi i zadnji anuitet bili istovjetni. Svakako, nije imao nikakva saznanja o utjecaju valute CHF, a postupao je sa povjerenjem prema onom što mu je navedeno od službenice. Nadalje, da je 2015. godine konvertirao osnovni ugovor te da je obvezu vezao uz valutu EUR, a tom prigodom da nije imao nikakav utjecaj na dodatak ugovora, već je samo prihvatio ponuđenu opciju te misli da je tim pravnim poslom utvrđen preplaćeni iznos koji je iskorišten za prebijanje budućih dospjelih anuiteta.

12. Čitanjem Dodatak broj 1. Ugovora o kreditu broj 55944/06 sa Sporazumom o osiguranju zasnivanjem založnog prava zaključenog među strankama dana 15. ožujka 2016., temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15), u bitnome proizlazi:

-da su stranke suglasno utvrdile da je korisnik kredita temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15) pristao na konverziju kredita radi promjene valute (kredit denominiran u CHF ili denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u EUR odnosno u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR) i to na način da se izjednači s položajem u kojemu bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR te da je slijedom toga došlo do promjene valute ugovora, visini kamatne stope, EKS, i iznosa anuiteta, i visine odnosno valute tražbine založnog prava na već postojećoj nekretnini kao kolateralu;

-da je temeljem članka 19. c. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju izvršena konverzija kredita te je na dan zaključenja ovog Dodatka, utvrđena razlika u iznosu od 931,57 EUR između uplaćenih sredstava po kreditu i simuliranih obveza, a koja predstavlja dug koji je korisnik kredita dužan podmiriti kreditoru.

13. Tužitelj se u tužbi ispravno pozvao na presudu Visokog trgovačkog suda pod posl. br. 6632/2017 koja je donesena u predmetu "Franak". Tuženik nije osporavao tužitelju status potrošača niti je tvrdio da je sa tužiteljem u trenutku sklapanja ugovora o kreditu o odredbama ugovora pojedinačno pregovarao, niti je predložio dokaze na okolnost informiranja tužitelja kao potrošača o svim rizicima ugovaranja kredita s promjenljivom kamatnom stopom i valutnom klauzulom.

13.2. Kolektivnu tužbu u predmetu "Franak" podnio je 4. travnja 2012. Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača - Potrošač protiv sedam banaka, a među kojima je i tuženik. Presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske PŽ-6632/2017- 10 od 14. lipnja 2018. koja se odnosi na valutnu klauzulu potvrđena je presudom i rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-2221/2018-11 od 3. rujna 2019.

13.3. Tom presudom utvrđena je ništetnost valutne klauzule u slučaju kredita u švicarskim francima koje su banke davale od 2004. do kraja 2008., odnosno da su tužene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača, odnosno korisnika kredita time što su zaključujući ugovore o kreditima koristile „ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima“ tako što su ugovorile švicarski franak kao valutu uz koju je vezana glavnica, a da prije zaključenja ugovora „nisu kao trgovci potrošače u

cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti“ a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu. Navedeno je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Na takav način tužene banke (među kojima i tužena iz ovog postupka) su postupale suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama ZOO-a.

13.4. Nadalje, u presudi PŽ-6632/2017 se navodi kako je sud utvrdio da su ugovorne odredbe kojima se glavnica veže za valutu švicarski franak prosječnom potrošaču nerazumljive, nepoštene pa prema tome ništetne jer su banke prije i u vrijeme zaključivanja ugovora propustile informirati potrošače o četiri činjenice: o općem riziku vezanom uz svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj uz euro (jer se tečajna politika Hrvatske narodne banke temelji na održavanju stabilnog nominalnog tečaja kune prema euru, dok tečaj svih ostalih valuta u odnosu na kune nije pod kontrolom HNB-a, što proizlazi iz potvrde HNB-a od 7. lipnja 2013.), o tome da je rast tečaja švicarskog franka u kontekstu skorog uvođenja EURO zone gotovo potpuno izvjestan te o povećanom riziku koji donosi istovremeno ugovaranje valutne klauzule i promjenjive kamatne stope.

14. Nadalje, tužitelj se u historijatu tužbe pozvao na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu broj P- 1401/12 od 4. srpnja 2013. g., kojom je utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. g. do 31.prosinca 2008. g. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa, koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. U navedenom dijelu citirana presuda je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. g., a Vrhovni sud Republike Hrvatske je svojom odlukom broj Revt-249/14-2 od 9.travnja 2015. g. odbio je revizije tuženika od 1) do 7) kao neosnovane. Postupak pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, koji je pokrenut po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača-Potrošač protiv sedam banaka, a među kojima je i tuženik, predstavlja kolektivni sudski postupak, sukladno odredbi članka 502. c ZPP-a.

14.2. Prema ovoj odredbi, pravomoćna presuda u kolektivnom sudskom postupku obvezuje prvostupanjske sudove koji u pojedinačnim parnicama sude povodom zahtjeva potrošača radi zaštite prava čija je povreda utvrđena u kolektivnom sporu.

14.3. U odluci Vrhovnog suda RH broj Revt-249/14-2 od 9. travnja 2015. g., između ostaloga je navedeno da nije sporno da su odredbe u ugovorima o kreditu koji su sklapani u spornom razdoblju između banaka, kao trgovaca, i korisnika kredita, kao potrošača, a koje su se odnosile na ugovornu kamatu i promjenjivu kamatnu stopu bile uočljive i jasne, ali nisu bile razumljive, jer je formulacija ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi koja je postojala u ugovorima o kreditu koje su banke sklapale s potrošačima bila takva da su na temelju nje potrošači jedino znali kolika je visina kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu, ali ni približno nisu mogli ocijeniti zašto, kako te u kojem smjeru će se tijekom budućeg kreditnog razdoblja kretati kamatna stopa. Stoga buduća kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva, nije bila određena, a niti određiva.

14.4. Konkretno je u odnosu na tuženika u odluci Trgovačkog suda u Zagrebu, a koja je potvrđena u odnosu na dio koji se tiče promjenjive kamatne stope, odlukom Visokog trgovačkog suda RH i Vrhovnog suda RH, već utvrđeno da je, između ostalih, upravo i tuženik postupao suprotno odredbama ZZP-a i suprotno odredbama ZOO-a i to koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja nije pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

15. Navedena utvrđenja pravomoćnih presuda donesenih u postupku zaštite kolektivnih interesa u predmetu "Franak" obvezuje ostale sudove u postupku individualne pravne zaštite potrošača, radi naknade štete, izmjene ugovora ili slično, na koji način su proširene subjektivne granice pravomoćnosti, kako je obrazloženo u presudi PŽ-7129/13.

16. Odredbom članka 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 41/14., 110/15., 14/19., 19/22., dalje: ZZP/14) propisano je da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

16.2. Odredbom članka 502. c ZPP propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

17. U ovom postupku je utvrđeno da se radi o potrošačkom ugovoru sklopljenom 1. kolovoza 2007., dakle, u relevantnom razdoblju prema presudi u predmetu "Franak", a u postupku nije utvrđeno da je tuženik na odgovarajući način informirao tužitelja kao prosječnog potrošača o rizicima ugovaranja kredita s valutnom klauzulom. Ugovor o kreditu broj 667/05 uistinu sadrži odredbe kojim kreditor upozorava sudionike ugovora sa mogućnosti promjene tečaja izabrane valute ugovora, koja se primjenjuje na izračun kunske protuvrijednosti novčanih obveza po Ugovoru i kojom isti pristaju na moguće posljedice izbora valute ugovora, neovisno o veličini tih promjena u odnosu na HRK, ali to ne znači da su tužitelju na odgovarajući način prezentirani svi rizici ugovaranja takvog kredita, uključujući i rizik istovremenog ugovaranja kredita sa valutnom klauzulom i promjenljivom kamatnom stopom, prema tumačenju suda iz presude PŽ-6632/2017.

18. S obzirom na navedeno, ovaj sud je, kao prethodno pitanje, utvrdio da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu sa Sporazumom o osiguranju zasnivanjem založnog prava broj 55944/06, zaključenog dana 15. studenoga 2006., o valutnoj klauzuli u CHF (pojedine odredbe članka 2.) i o promjenljivoj kamatnoj stopi (pojedine odredbe članka 10.) .

19. U odnosu na istaknuti prigovor zastare od strane tuženika, ističe se da je Vrhovni sud Republike Hrvatske 1. ožujka 2022. objavio objedinjeno pravno shvaćanje o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja

ništetnosti ugovorenih odredbi u CHF, u kojem pravnom shvaćanju je zaključeno da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare, a zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe.

20. Pozivajući se na gore navedeno shvaćanje te imajući u vidu da je pravomoćno okončan spor pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude PŽ-7129/13 dana 13. lipnja 2014. (ovo glede kamate) te presude PŽ-6632/2017 dana 14. lipnja 2018. (ovo glede valute), kao i to da je zastarni rok po stjecanju bez osnove pet (5) godina, dok je tužba u ovom predmetu podnesena 13. lipnja 2023., to je jasno da je prigovor zastare u odnosu na restitucijski zahtjev s osnova ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli neosnovan, dok je istaknuti prigovor zastare u odnosu na restitucijski zahtjev s osnova ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi osnovan.

Naime, od 13. lipnja 2014., kada je počeo teći zastarni rok, do 13. lipnja 2023., kada je podnesena tužbe, protekao je petogodišnji zastarni rok.

20.2. Stoga je restitucijski zahtjev temeljem ništetnih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi, neosnovan.

21. Odredbom članka 323. ZOO, propisane su posljedice ništetnosti te je određeno da je u slučaju ništetnosti ugovora, svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanja, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

22. Tužitelj, temeljem izvršenih isplata s osnove vezane za promjenjivost valute CHF i koja odredba Ugovora je u ovom postupku utvrđena ništetnom, potražuje povrat stečenog bez osnove (članak 1111., odnosno 1115. ZOO).

23. Kada je sud, dakle, kao prethodno utvrdio da su ništetni dijelovi odredaba ugovora u članku 2. Ugovora, valjalo je odlučiti o osnovanosti potraživanja isplate utuženih iznosa po osnovi stjecanja bez osnove onoga što je isplaćeno po utvrđenim ništetnim odredbama o valutnoj klauzuli u CHF.

24. Nastavno, kao odlučno u ovom postupku je trebalo utvrditi je li Dodatak ugovora o kreditu sklopljen između stranaka, u skladu s uvjetima iz ZID ZPK, jer ako jest, radilo bi se o valjanom sporazumu o konverziji koji proizvodi pravne učinke i kojim je uspostavljena nova pravna osnova u pogledu prava i obveza ugovornih strana.

24.2. Pritom je navesti da je pitanje valjanosti sporazuma o konverziji bilo ocjenjivano u oglednom postupku koji se pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske vodio u predmetu Gos-1/2019, odgovarajući na pitanje važno za jedinstvenu primjenu prava koji mu je uputio Općinski sud u Pazinu, a koje pitanje je glasilo:

„Je li sporazum o konverziji sklopljen na osnovi ZID ZPK/15 nepostojeći ili ništetan u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli?“,

Vrhovni sud Republike Hrvatske rješenjem od 4. ožujka 2020. dao odgovor:

„Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.“.

25. Nadalje, i Ustavni sud Republike Hrvatske svojim rješenjem broj U- I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom ZID ZPK/15 (kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama – "Narodne novine" broj 102/15) te je ocijenio da su oba zakona usklađena s Ustavom.

26. U navedenom je rješenju Ustavni sud Republike Hrvatske, pored dane ocjene formalne i materijalne ustavnosti, istaknuo da osporeni ZID ZPK/15 ima legitiman cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprječavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprječavanju produbljivanja dužničke krize te da je navedena mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera. Njome nije nametnut prekomjeran teret ni kreditnim institucijama kao adresatima.

27. Prema shvaćanju ovog prvostupanjskog suda, sklapanjem Aneksa Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15, kojim su stranke iznova od dana sklapanja Ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženice (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice.

27.2. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju Ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužitelj kao potrošač bio u prilici još prije sklapanja Aneksa Ugovora proučiti njegove odredbe (u konkretnom slučaju, nije ni bilo sporno da je tužiteljici dostavljen Izračun prije zaključenja Dodatka).

27.3. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te devizne klauzule u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom Ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15.

28. Mišljenje je ovog suda da nije pravno odlučno u kakvom su položaju oni potrošači koji su prihvatili konverziju, u odnosu na one koji nisu jer je to bio izbor kojeg je ZID ZPK/15 jasno definirao i u slučaju tog izbora potrošači koji su prihvatili konverziju više se ne nalaze u položaju dužnika iz kredita s valutnom klauzulom u CHF. Dakle, radilo se o valjanom izboru koji je učinjen od strane korisnika kredita i potrošača i u skladu sa zakonom čija ustavnost i zakonitost nije dovedena u pitanje.

29. Stoga je ovaj sud stava da tužitelj nema pravo na isplatu glavnice iznosa koje potražuje na ime preplaćenih iznosa na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF na temelju jednostrane odluke tuženice.

Međutim, tužitelju pripadaju zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o deviznoj klauzuli, i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do sklapanja Aneksa Ugovora o kreditu. Ovo stoga što, prema pravnom shvaćanju ovoga suda, taj dio nije obuhvaćen obračunom u konverziji niti je uređen u ZID ZPK/15 pa je u tom dijelu osnovan zahtjev tužitelja na temelju općeg propisa iz čl. 1111. i čl. 1115. ZOO.

30. Konačno, Vrhovni sud Republike Hrvatske je u odluci poslovni broj Rev-475/2025-21 od 27. svibnja 2026., odgovarajući na postavljeno pravno pitanje:

"Ima li potrošač korisnik kredita koji je na temelju Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/15 – dalje: ZID ZPK/15) ugovaranjem aneksa ugovoru konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom CHF, ako konverzijom vjerovnik nije vratio sve neosnovane stečene koristi koje je stekao primjenom ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora?".

dao slijedeći odgovor:

"Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji."

31. Radi utvrđenja visine tužbenog traženja, tijekom postupka je izveden dokaz financijsko – knjigovodstvenim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku za financije i računovodstvo Ines Lozić (Centar za vještačenja d.o.o.).

32. Tako iz pisanog nalaza i mišljenja imenovanog stalnog sudskog vještaka zaprimljenog pred ovim sudom dana 6. veljače 2026., koji je izrađen u više varijanti (parametri vještačenja određeni raspravnim rješenjem suda poslovni broj P-3193/2023-6 od 16. srpnja 2025.) na koje stranke nisu imale primjedbi, a koji nalaz i mišljenje ovaj sud u cijelosti prihvaća kao stručno, argumentirano i izrađeno u skladu sa pravilima struke, u bitnome proizlazi slijedeće:

- da, pod pretpostavkom da se tijekom otplate kredita vezanog uz valutu CHF u razdoblju otplate kredita do dana izračuna konverzije, nije mogao mijenjati tečaj:

- ukupan iznos pretplata, uzevši u obzir rast anuiteta zbog rasta tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, u razdoblju otplate kredita do dana izračuna konverzije, iznose 5.562,49 EUR,

- ukupan iznos koji je tužitelj manje platio posljedično na pad tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita ukupno iznosi 61,40 EUR,

-slijedom čega sveukupan iznos koji je više plaćen (zbroj manje i više plaćenog) za vrijeme otplate kredita do dana provođenja konverzije kredita, slijedom promjene tečaja na više i niže u odnosu na početni tečaj CHF koji je vrijedio na dan isplate kredita, iznosi 5.501,09 EUR.

32.2. Nadalje, na dan provođenja konverzije odnosno na dan 24. ožujka 2016. godine utvrđena je glavnica u iznosu od 22.456,64 EUR, što primjenjivim tečajem na dan 24. ožujka 2016. iznosi 169.157,81 kn (tečaj 7.53264 kn za 1 EUR). Pod pretpostavkom da se tužitelju za vrijeme otplate kredita u CHF nije mijenjao tečaj korišten prilikom isplate kredita, preostala nedospjela glavnica tužitelja bi na dan 24. ožujka 2016. prema stvarnom otplatnom planu bila manja za 3.489,22 EUR.

Prilikom obračuna konverzije, tuženik je uzeo u obzir sve uplate tužitelja te je postupao u skladu sa Zakonom o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju, čl. 19. c., te iskazao Sporazumom o podmiri duga manjak uplata (dug) tužitelja u iznosu od 931,57 EUR.

32.3. Nadalje, zatezne kamate na preplaćene mjesečne iznose, po osnovu promjene tečaja za otplatu iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita, obračunate do dana provođenja konverzije dana 24. ožujka 2016., ukupno iznose 1.845,34 EUR.

31. Kako je već ranije navedeno, tužitelju, prema mišljenju ovog prvostupanjskog suda, nakon sklapanja dodatka ugovoru o kreditu, sa osnova restitucije temeljem ništetne ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF, pripada upravo iznos zateznih kamata na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji.

32. Iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za financije i računovodstvo Ines Lozić proizlazi da zatezne kamate na preplaćene mjesečne iznose, po osnovu rasta tečaja za otplatu iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita, obračunate do dana provođenja konverzije kredita, ukupno iznose 1.845,34 EUR, koji iznos je tužitelju i dosuđen.

32.2. Naime, tužitelj je uređenim tužbenim zahtjevom (podnesak od 5. prosinca 2025., list 195-198 spisa) postavljenim na isplatu ukupnog iznosa od 5.562,49 EUR na ime restitucije temeljem ništetnih ugovornih odredbi, zatražio i zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o valutnoj klauzuli u CHF, i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do sklapanja Aneksa Ugovora o kreditu, a visina tako obračunatih zateznih kamata

provedenim financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem utvrđena je upravo u iznosu od 1.845,34 EUR.

33. Na navedeni iznos tužitelju je dosuđena i procesna kamata, primjenom članka 31. st. 1. i st. 2. ZOO, tekuća od dana podnošenja tužbe (13. lipnja 2023.), kao dana kada je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu.

34. Za više traženo, preko dosuđenog iznosa od 1.845,34 EUR sa dosuđenim zateznim kamatama tekućima od 13. lipnja 2023. do isplate, do traženog iznosa od 5.562,49 EUR sa zateznim kamatama (za iznos od 3.717,15 EUR sa zateznim kamatama), tužbeni zahtjev je odbijen kao neosnovan.

35. Tužitelj je na ročištu za glavnu raspravu održanom dana 10. rujna 2026. predložio dopunu financijskog vještačenja, s obzirom na izmijenjenu praksu Vrhovnog suda Republike Hrvatske u predmetu broj Rev-457/2025, na način da zadatak bude usklađen sa pravnim shvaćanjem iz toga spisa, odnosno da vještak izračuna zakonske zatezne kamate na pretplaćene iznose do dana konverzije, koji dokazni prijedlog je sud odbio jer je vještačenje izrađeno u skladu sa pravnim shvaćanjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznesenoga u odluci poslovni broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. (točka 30. obrazloženja ove odluke).

Naime, iz provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja sačinjenog po stalnom sudskom vještaku Ines Lozić (list 130-193) jasno proizlazi da je vještak izračunao zatezne kamate po svakom mjesečnom iznosu koji je tužitelj više platio zbog promjene tečaja, do dana provođenja konverzije (prikaz u Tabeli 4, list 139-142 spisa), i to upravo u iznosu od 1.845,34 EUR, koji iznos je tužitelju i dosuđen.

Kako je ovaj sud mišljenja da je prigovor zastare u odnosu na restitucijski zahtjev temeljem ništetnih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi osnovan, tada, uvažavajući načelo ekonomičnosti postupka, nije bilo potrebe sačinjavati dopunu nalaza i mišljenja sa izračunom zateznih kamata koje je tužitelj više platio zbog promjene kamatne stope, do dana provođenja konverzije.

36. Stoga je odlučeno kao pod točkom I izreke ove odluke.

37. Nakon što je odlučeno o glavnoj stvari, valjalo je donijeti odluku i o troškovima postupka.

38. U ovoj pravnoj stvari radi se o sporu iz potrošačkog ugovora, koji u sebi sadrži nepoštene ugovorne odredbe koje su dovele do znatne neravnoteže. Odmjeravanje troškova prema uspjehu u sporu, obzirom da je tužitelj, potrošač, u sporu uspio djelomično, narušilo bi pravičnu ravnotežu između interesa stranaka jer bi donesena odluka o trošku bila prekomjeran teret za tužitelja (potrošača) koji nije dao povoda za parnicu.

Osim toga, takva odluka o troškovima postupka rezultirala bi ograničenjem koje umanjuje samu bit tužiteljevog prava na pristup sudu te bi moglo odvratiti potrošača od ostvarivanja prava na djelotvorni sudski nadzor nepoštenosti ugovornih odredaba (tako odluka Vrhovnog suda RH br. Rev-1014/18. od 20. listopada 2021., Odluka suda EU C-224/19. i C-259/19., odluka Ustavnog suda RH broj U-III-4029/13. od 19. prosinca 2017.).

38.2. Stoga, tužitelj, prema stavu ovog suda, ima pravo na naknadu cjelokupnog troška postupka.

39. Prilikom određivanja visine troškova uzeta je u obzir vrijednost predmeta spora u iznosu od 5.562,49 EUR (kao konačno postavljenog tužbenog zahtjeva) te Tarifa o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/23.; dalje: Tarifa) prema kojoj vrijednost 1 boda iznosi 2,00 EUR (Tbr. 54 Tarife).

40. S obzirom na odredbe Tarife kao i postavljeni zahtjev za naknadu troškova, tužitelju su, kao potrebni za svrhovito vođenje parnice, priznati troškovi po osnovi odvjetničkog zastupanja i to za:

- sastav tužbe od 13. lipnja 2023. (Tbr. 7/1 Tarife) iznos od 200,00 EUR;
- zastupanje na ročištu od 16. srpnja 2025. (Tbr 9/1 Tarife), iznos od 200,00 EUR;
- zastupanje na ročištu od 5. studenoga 2025. (Tbr 9/1 Tarife), iznos od 200,00 EUR;
- sastav podneska od 5. prosinca 2025. (Tbr 8/1 Tarife), iznos od 200,00 EUR;
- pristup na ročište od 10. rujna 2026. (Tbr 9/1 Tarife), iznos od 200,00 EUR, dakle ukupni iznos od 1.000,00 EUR, što uvećano za PDV po stopi od 25 % (250,00 EUR), daje iznos od 1.250,00 EUR.

42. Navedenom je iznosu valjalo pribrojiti iznos od 600,00 EUR na ime predujma za financijsko-knjigovodstveno vještačenje, čime se došlo do ukupnog iznosa od 1.850,00 EUR na ime troškova postupka, na koji iznos je tužitelju dosuđena i tražena zatezna kamata tekuća od 18. srpnja 2026., kao dana donošenja odluke, do isplate (članak 151. st. 3. ZPP u vezi sa člankom 29. ZOO).

42.2. Tužitelju nije priznat traženi trošak sudskih pristojbi na tužbu i na presudu, jer je isti oslobođen od plaćanja navedene pristojbene obveze, a iz stanja spisa ne proizlazi da je podmirio pristojbenu obvezu na ime sudske pristojbe tužbe. Naime, člankom 6. st. 1. toč. 3. Zakona o izmjenama Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“, broj: 51/23.; dalje: ZOIZSP), koji je stupio na snagu 20. svibnja 2023., izmijenjen je članak 11. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“, broj: 118/18., 51/23.; dalje: ZSP), na način da je propisano kako su od plaćanja sudske pristojbe oslobođeni tužitelji u postupcima pokrenutima na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa.

42.3. Konačno, tužitelju nije priznat ni traženi trošak izračuna razlike po kreditu u CHF u iznosu od 199,08 EUR, jer navedeni trošak nije ni bio potreban za vođenje ovog postupka, obzirom da je tužitelju u cijelosti priznat trošak financijsko – knjigovodstvenog vještačenja radi izračuna visine potraživanja, koji je proveden tijekom postupka, u iznosu od 600,00 EUR (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci broj Rev-1055/2024-2 od 3. prosinca 2024.).

43. Stoga je odlučeno kao u točki II izreke presude.

U Splitu, 18. rujna 2026.

Sutkinja
Ivana Jukić

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje (za stranku koja je bila uredno obaviještena o tom ročištu) odnosno od dana dostave prijepisa presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o tom ročištu). Žalba se podnosi Općinskom sudu u Splitu, a o žalbi odlučuje nadležni Županijski sud Republike Hrvatske.

DNA:

- tužitelju po punomoćniku
- tuženiku po punomoćniku
- u spis

Broj zapisa: **9-3088d-5c300**

Kontrolni broj: **09446-b84fa-8a77d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.